

ТИЖНЕВИК „УКРАЇНА” І ГАЗЕТА „ЛІТЕРАТУРНА УКРАЇНА” НАПИСАЛИ ПРО В. СТУСА

Київ. — Тижневик „Україна”, ч. 23 за червень ц.р. і газета „Літературна Україна” за 22-го червня надрукували добірки віршів видатного українського поета, літературознавця і перекладача Василя Стуса, який загинув у 1985 році у советських концетраційних таборах.

Журнал „Україна” подав цікавий короткий вступ до підбірки віршів і помістив фотографію поета. „Талановита людина, він міг би працювати на ниві культури, зробити свій оригінальний внесок у духовне життя народу. Вийшовши по-іншому: двічі засуджений за антирадянську діяльність, Василь Стус помер у в'язниці на 47-му році життя”, — пише журнал у вступі до підбірки віршів поета під спільним заголовком „Ми розминулися з життям...”.

У стилі брежнєвсько-сусловських застійних років

журнал згадав, що „перу Василя Стуса належить так звана „Пам'ятка борця”, яку й нині не знімають з озброєння найреакційніші кола українських буржуазних націоналістів”.

Всього у журналі надруковано 17 віршів видатного поета.

Ще 14 інших віршів надрукувала „Літературна Україна”, помістивши фотографію, яка не друкувалася на Заході. Газета повідомила, що „Спілка письменників України порушила перед відповідними органами клопотання про перегляд справи В. Стуса”.

Поміщення віршів В. Стуса в Україні — перша спроба реабілітації великого поета. Досі про те, що пора б, нарешті, повернути ім'я поета українському народові і видати його твори, писали лише російські газети, що виходять у Москві.

Естонський журнал друкує „Архіпелаг ГУЛаг”

Москва. — Журнал „Ломінг” („Творчість”), що виходить у Таллінні, в числі за червень надрукував естонськи першу частину епопеї Александра Солженицина „Архіпелаг ГУЛаг”. Таким чином естонський журнал (його наклад 32,000) став першим офіційним виданням у Советському Союзі, який опублікував уривок з видатного твору лауреата Нобелівської премії.

Газета „Советская Естонія” повідомила, що в липневому і серпневому числах „Ломінг” будуть надруковані друга і третя частини „Архіпелагу”. Та ж газета пише, що письменник особисто дозволив естонському журналові друкувати уривки з „Архіпелагу ГУЛаг”.

У вівторок, 4-го липня, тижневик „Літературна Газета” надрукував на першій сторінці повідомлення про засідання секретаріату Союзу письменників ССРСР. Секретаріат одностайно 26-ма голосами постановив поновити Александра Солженицина у своїх рядах. Письменник був виключений із Союзу письменників СССР у 1969 році.

„Літературна Газета” не пише, коли саме секретаріат прийняв рішення про поновлення Солженицина у Спілці письменників, однак можна здогадатися, що це сталося минулої п'ятниці, коли відбулося засідання секретаріату.

Агентство Асошіейтед Пресс взяло телефонічне інтерв'ю у завідувачого відділом прози журналу „Новий мір” Вадіма Борисова. Він сказав, що з серпня журнал починає друкувати уривки з „Архіпелагу ГУЛаг”. Борисов підкреслив, що буде надрукована, зокрема, і перша частина, в якій міститься правда про червоний терор, який проводився з ініціативи Леніна. Борисов повідомив, що Солженицин відмовився від гонорару за публікацію уривків з „Архіпелагу”.

Пресове агентство АП повідомило також, що в Естонії підготувалась до друку переклад цілого твору „Архіпелаг ГУЛаг” вийде естонською мовою у видавництві „Еесті раамат”.

„Приїжджайте знову в Україну!”

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Останніми місяцями найчастіше відвідувачі в нашій редакції — це гості з України або ті, які щойно повернулися з поїздки в Україну. Ці перші, обережно, не знаючи нашої реакції, а зокрема реакції читачів стараються перекинути кладку через простір, який ділив нас фізично і духовно протягом довгих років розлуки.

Другі з ентузіазмом оповідають про нову зустріч з Україною, яку оглядають подвійними очима: блудного сина, який після років повертається додому і туриста, який спостерігає те, чого постійні мешканці вже не бачить або не хоче бачити.

Цим разом, однак, наша гостя належить до ще іншої категорії — Арка Оленська-Петришин, відома широко мисткиня, вернулася саме із перебування в Україні, у якій пощастило їй бути декілька разів минулими роками, завдяки науковим поїздкам свого мужа професора математики Ратгерського університету д-ра Володимира Петришина. Тому саме вона може добре порівнювати і заважувати перебіги, які зайшли в Україні в останньому році.

Науковий шлях д-ра В. Петришина тим разом повів його аж до Донецька, де він мав доповіді у місцевому університеті, а його дружина мала нагоду познайомитися із містом та його мешканцями.

І перші враження, про які вона розповідає членам редакції — це доволі сумне

ствердження, що української мови на вулицях міста вона не могла почути. Розуміється, коли вперше заважила чоловіка, який говорив українською мовою, розпочала з ним розмову і довідалася, що він... з Клівленду, приїхав відвідати родину. Але зате д-р В. Петришин давав свої доповіді по-українськи, вперше в цьому університеті. Надіється, що невдовзі українська мова і в Донецьку знайде дорогу до шкіл, як з переконанням каже А. Оленська-Петришин, яка на підставі розмов з населенням стверджує, що і туди вже дійшли проблеми гласності і там люди вже знають і про Великий Голод і про Чорнобиль і це мусило хіба змінити їхню настанову. Не диво, отже, що один із припадкових зустрічних відверто ствердив, у розмові, що українська еміграція за океаном стала для них зразком і духовною допомогою.

(Закінчення на стор. 3)

ГОСТІ З УКРАЇНИ БУДУТЬ НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка. — Сюди в понеділок, 10-го липня ц.р., завітають на короткий час гості з України — режисер театру Лесь Танюк, його дружина журналістка і знавець театру Неллі Корнієнко і поет Павло Мовчан.

Вони виступлять з доповідями у великій залі „Веселки” о год. 4-й по полудні. Вступ на доповіді 5 дол. від особи.

Українські прапори майорять на вулицях Львова

Львів. — У п'ятницю, 19-го травня ц.р., з нагоди передвиборчих зборів вулиці міста заповнилися тисячами громадян, які маршували в напрямі місця зборів, місця, де заплановано поставити пам'ятник Тарасові Шевченкові.

Знімки, що їх пропонуємо на сторінках нашого щоденника — це праця львівського професійного фотографа Юрія Руденка, які розповсюджує Українська Пресова Агенція з осідком в Лондоні, чітко вказують на зворушливі моменти в житті мешканців Львова останніми часами. На одній знімці читач може побачити, як учасники зборів вимахують синьо-жовтими прапорами, виявляючи цим неабияку відвагу, а зараз і глибину своїх почувань. Далше бачимо серед зібраних відомого поета Ігоря Калинця, який скандує „прокуратор...” і чий тріпотіть серця гордістю, а зараз і тривогою, коли дивимося, з яким вдовolenням несе старший молодий лев в'язин справжнього малого патріота на своїх плечах, що з зав'язанням свого юного віку вимахує рідним українським синьо-жовтим прапором, донедавна зовсім не баченого й категорично забороненого в Україні. Знову ж на іншому фото бачимо маси львів'ян, які маршують, демонструючи свою підтримку Народного Руху України за перебудову, як і кандидатури Івана Драча, що кандиддував і програв в одному з районів Львова та на своєму плакаті мають напис із закликком не йти голосувати, а написати українським тризубом. Перед очима ще одна світлина з лицем Ореста Кареліна, знята цього ж дня у Львові на відправленні в 40-й день грузинської трагедії в Тбілісі. В нього в руках „Молютник паломника”, виданий 1988 року в Римі, з нагоди святкування 1000-ліття Христіанства в Київській Русі-Україні.

Коли тисячі мешканців Львова брали участь у поминальній відправі в 40-й день грузинської трагедії та передвиборчих зборах, то такі особистості як Іван Макар, Василь Барладяну, Ярослав Путько і Михайло Горинь були допитувані агентами КГБ.

Львів. — У п'ятницю, 19-го травня ц.р., з нагоди передвиборчих зборів вулиці міста заповнилися тисячами громадян, які маршували в напрямі місця зборів, місця, де заплановано поставити пам'ятник Тарасові Шевченкові.

Коли тисячі мешканців Львова брали участь у поминальній відправі в 40-й день грузинської трагедії та передвиборчих зборах, то такі особистості як Іван Макар, Василь Барладяну, Ярослав Путько і Михайло Горинь були допитувані агентами КГБ.

Молодий львів'янин з національним прапором.

(Фото Ю. Руденко — УПА)

Українці Львова в поході.

Українські прапори повівають високо.

АЛЬМАНАХ УНС НА 1990 РІК

Редакція „Свободи” повідомляє зацікавлених авторів, що матеріали різноманітного характеру до Альманаху УНС на 1990 рік можна надсилати до 9-го серпня 1989 року.

Уряд Щербицького заборонив національну символіку

Київ. — У Верховній Раді УССР відбулося засідання комісії з питань міжнародних відносин, на якому розглядали тему поширення в Україні та використанні під час мітингів української національної символіки.

На комісії вирішено, що багато людей „не знають історичних коренів, змісту, характеру і політичної ваги символіки. Дехто спекулює на цьому, вдається до перебільшення історичних фактів, займається їх підтасуванням. За цією проблемою стоять певні групи людей, які ставлять цілі, що не відповідають інтересам трудящих”.

Все це означає, що незаром в Україні почнуть карати „певні групи” людей за вихід на мітинги з національними прапорами. Немаб сумніву, що уряд Щербицького планує нові репресії проти дисидентів.

Комунисті Одеси є проти демократизації

Одеса. — В середу, 26-го червня, тут відбулося засідання товариства „Меморіал”, на якому виступив В. Цимбалюк і розповів чому відмінили мітинг 25-го червня. „Такий одеський „Меморіал”, — сказав він, — не влаштує владу. Мене і ще двох членів товариства 22-го червня викликали до міського комітету КПСС. Нас виховували протягом

трих годин і осолошили: „В Одесі не було такого „Меморіалу”, як у Москві чи у Києві. В Одесі він буде кращий, оскільки буде слухняним і працюватиме під керівництвом компартії”.

На засіданні також виступили з промовами українські правозахисники, колишні політв'язні Петро Бутів і Василь Барладяну.

Л. ВАЛЕНСА ЗАКЛИКАЄ ДО ТЕРПЕЛИВОСТІ

Гданськ, Польща. — Про відник Солідарності Лех Валенса в навечір'я відвідин у Польщі президента ЗСА Джорджа Буша аналізував в інтерв'ю для преси зміни, які зайшли в останніх часах у Польщі та резигнацію генерала Войцеха Ярузельського. На його думку, поляки мусять мати терпеливість у розвії теперішніх подій і не вимагати поспіху. Його співтовариші із „Солідарності” не є вдоволені тим, що він погодився на компроміс у зложенні нового уряду, помімо того, що кандидати „Солідарності” дістали в голосуванні до союму та сенату велику більшість голосів.

Але Л. Валенса вважає, що він дав згоду на цей компроміс і його треба дотримуватися, а не поспішати з перебранням цілковитої відповідальності у політичному, а тим і господарському житті Польщі. Він вважає, що найкращим є шлях еволюції, який добре можна випрацювати, немов на комп'ютері, а всупереч тому йти до змін на краще.

„Нам треба йти крок за кроком вперед, — сказав він, — коли будемо старатися скакати п'ять кроків нараз, можемо поховнутися і впасти”.

Л. Валенса також пригадав своїм співтоваришам, що „Солідарність” не має заступати монополізм, який досі був по стороні Комунистичної партії, і він не допустить до такої помилки. На його думку, не можна надто сподіватися змін у політиці президента, бо там лише одного генерала замінити іншим, та годі знати, яким буде на тому пості генерал Чеслав Кішчак, що, правдоподібно, буде наступником Ярузельського.

Л. Валенса готується нетерпеливо до відвідин Дж. Буша, який буде його гостем на полуденку у вівторок, 11-го липня ц.р. У розмовах із президентом ЗСА він хоче пропонувати відкриття у Польщі американських банків, які б робили в Польщі інвестиції та тим допомогли господарській країні.

М. Горбачов стурбований заворушеннями в советських республіках

Москва. — В суботу, 1-го липня, советський генсек Михайл Горбачов виступив на телебаченні у вечірній програмі новин. Його 20-хвилинна промова була присвячена стійким заворушенням, що прокотилися за останні місяці майже по всіх республіках Советського Союзу.

Визнавши, що заворушення в республіках „стваряють під загрозу долю і цілісність” СССР, советський генсек заявив: „Якщо ми не усвідомимо величезну небезпеку подібних явищ, якщо вони й далі будуть розповсюджуватися, нас чекають ще гірші часи”.

М. Горбачов закликав одночасно до „великої терпеливості” в національній справі і до прийняття рішучих заходів до тих, хто розповсюджує сепаратистські настрої і розпалює між національну ворожнечу.

„Дуже важливо, даючи рішучу відсіч будь-яким проявам націоналізму, чітко і уважно ставитися до законних вимог і стремління людей всіх національностей”, — заявив він, визначаючи політику щодо вимог національних меншин. Советський лідер підтримав у своєму

телевізійному виступі „вільний розвиток мови і культури” етнічних меншин, а також „збереження і рашональне використання природних умов, в яких їх предки жили протягом століть”.

Як зауважив кореспондент газети „Нью Йорк Таймс”, у виступі Горбачова відкрито прозвучали, однак, попереджувальні нотки на адресу рухів у прибалтійських республіках, які висувають гасла відокремлення від СССР.

Газета звертає увагу, що Горбачов вибрав для свого виступу перші 20 хвилин суботньої інформаційної програми „Час”, тобто розділ програми, який звичайно подає повідомлення про величезні національні катастрофи, наприклад, на Чорнобильській нуклеарній електростанції, або для пропаганди „спокальних” ініціатив советського уряду (як, наприклад, пропозиції про скорочення озброєнь). Це, на думку газети, ще раз доказує надзвичайну стурбованість кремлівських керівників подіями, що відбуваються нині в південних республіках советської імперії.

У СВІТІ

ТРИ ВІЙСЬКОВІ ГЕЛІКОПТЕРИ кабульського режиму приземлилися у понеділок, 3-го липня, на території Пакистану. Три майори і капітан афганської урядової армії, які прилетіли на них, звернулися до властей Пакистану з проською про політичний притулок. Про дезертирство афганських офіцерів повідомив журналіст чиновник міністерства закордонних справ Пакистану.

ЯК ПОВІДОМИЛО СОВЕТСЬКЕ пресове агентство ТАСС, трое кримінальників захопили наглядку в одній з в'язниць Москви і вимагали, щоб їм дали авто для втечі. Інцидент закінчився всього за 40 хвилин, коли закладниці звільнилася група захоплення. Як сказано у повідомленні ТАСС, група діала „чітко і незробила помилку”. В'язні, які взяли закладниці, відбувають покарання за квартиру крадіжку. Найстаршому з них 18 років. Вони затягнули наглядку в камеру і загрозили, що вб'ють її, якщо тюремні власті не виконають їх вимог. В'язні були озброєні саморобними ножами.

В АМЕРИЦІ

У ВАШІНГТОНІ НЕГРИТЯНСЬКИЙ проповідник Джессі Джексон останнім часом розігрує дуже делікатну політичну роль, бо за всяку ціну намагається втримати свою крайову важливість, а в той же час робить політичні заходи, щоб кандидувати на посадики Вашингтону. Незважаючи на те, що він дотепер офіційно своєї кандидатури не подав, знавши позакулісової політики столиці стверджують, що Джессі Джексон веде тиху розвідку політику про можливість своєї перемоги проти теперішнього посадики Меріона Беррі, також негра.

НАМАГАЮЧИСЬ БУТИ провідником у змаганнях за чистоту довілля від різноманітних отруйних випарів та інших зачеплених, ЗСА старється розробити широкі плани міжнародного масштабу для кооперування у боротьбі з цим нещастям і тому хоче піднести цю справу на вершинний конференції в Парижі наступного тижня. У зв'язку з цим урядові чиновники підкреслюють те, що на цюгорічних вершинних нарадах сімох найбільш індустріальних країн ці справи стоятимуть у центрі уваги нарад.

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Svoboda (201) 434-0237. UNA (201) 451-2200.

Бюро УНС у Вашингтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс).
Subscriptions: 1 year \$40.00 6 months \$22.00 3 months \$12.00
UNA members \$1 year \$15.00 Change of address \$1.00 Make
check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Літо, оселі, імпрези, гості

з України

Так мудро захотіла природа, людський організм і традиція, що літо зі своїм соняшним теплом і зеленню довкілля стало наймишнішою порою року. Може не для всіх, бо є фанатики зимового спорту, які воліють зиму з її снігом і льодом. Але хоч є й такі, які звикли брати службу відпустку зимою, величезна більшість континентів Європи й Америки (може й інших), вірна літві. У південних країнах Європи й Америки існує й двогодинна полуднева „сієста“, в якій все у містах замирає. В Україні від Попраду по Дін цього не було і нема. У нас і тепер на поселеннях у діаспорі такі першуні є літній сезон. Кажуть, що нормальний спосіб життя людини повинен бути — вісім годин праці, вісім годин сну і вісім годин відпочинку. У практиці ледве чи хтось дотримується такої математики. Але дотримується того, щоб літом тужити у містах за кращою природою, ані ж розпечений асфальт.

Коли українці стали здебільшого замощеними, коли вони піднесли до вищої соціальної щабель після першого важкого змагання за хліб насущний, постали великі і малі союзові, організаційні й молодіжні літні оселі, зарплатні від приватних підприємств оселі й перестали бути рідким люксом приватних домі у записних околицях. Особливим сантиментом вітаються Кетскільські гори, бо вони напрочуд схожі на українські Карпати. Тут найбільша з усіх осель „Союзівка“, власність УНСоюзу, тут „Верховина“, власність Братського Союзу, тут великий Пластовий табір і великий табір СУМА та гарний табір ОДУМ, всіх трьох українських організацій молоді. Українською перлиною у Кетскільських горах є Гантер Ньюйоркського стеиту.

Похвально, що українці не заповнюють літній відпочинок неробством, а влаштовують спортивні ігрища, навчальні курси по таборах, фаховий навчальний курс вищого ступеня в Українському Науковому інституті при Гарвардському університеті, концерти, доповіді і найчисленніші — мистецькі виставки.

На цих виставках щороку показані сотні експонатів високої мистецької вартості. Їхні творці тільки тому не мають міжнародного імені, що все це існує загалом міжнародна декон'юнктура для української проблематики, для українського прізвища. Сполучено відпочинку і пієтизмом до тіловиховання і до культури. Це добре, це гарний позитив.

Цього і подекуди вже минулого року дещо змінився вигляд українського літа в американських горах та взагалі в Америці. Із зростом можливості зріс туристичний рух: наші люди їздять по широкому світі, частіше, як будь-коли раніше відвідують Україну, користаючи з тамтешньої „відлиги“, в якій легше й приємніше порушуватися, хоч прикро дивитися на тамтешні злидні. Їздять і по широкому світі — і це теж добре. І щораз більше наших людей придбали собі власні хати у таких околицях, де можуть відпочити. Найкращі теперішні „нові“ у наших літніх оселях є запрошення туди гостей з України. І тих, які прибули сюди, як недавні політичні в'язні і користуються пошаною нашою, і тих, що їх „виписується“ з України на відвідини — воно все це триває довго, але трохи коротше і легше, як було колись за тісно засунутою залізною завісою. Таке запрошення рідних з України, письменників, учених і мистців — затісне духовий зв'язок нашого соборництва.

Очевидно, на все наше життя кладе свою важку руку 1) час і 2) наступ природної асиміляції. Час вдаряє по молодості, засріблює голови і страхливо проріджує ряди дідуся і батьків. А наступ асиміляції до англомовного оточення впливає не тільки на зміну мови, але й психіки, нахилив, цілої духовної настанови. Це велика й найбільшча проблема нашої молоді, проблема, про яку дехто з наших розсудливих батьків, учених психологів і виховників висловлюється як про квадратуру кола. Проте країні песимісти помиляються. Український нарід тугий і хоч скорочується українська вільна громада, хоч матиме інший вигляд, хоч будуть присилувані єднатися установи й організації, які тепер ще заздрі за свої суверенні назви й статуту, все одно українство у діаспорі, особливо в Америці й Канаді, не загине. Пригадаймо, який ентузіазм запанував у нашої молоді, коли прийшла акція допомоги нашим братам і сестрам, що карались у „психушках“ і ГУЛагах. Новий ентузіазм настане, новим вітром повіє, коли набере сили рух відродження в Україні національної гідності й національного руху. Вже тепер можна почути мудрі слова дехто з прибулих поважних діячів з України: „Чого ви картаєте наших дітей і молоді, що вони говорять по-російськи і наших батьків, що посилають дітей до російських шкіл, коли й ви тут, у країні повної свободи, не шануєте рідних приватних і церковних шкіл і ваша молоді нехтує рідною мовою“. Гірко, але правдиво. І, може, й у цьому приїде реакція на краще. У світі виграють оптимісти.

Важко не бути чорним песимістом, коли думка схопить на питання нашої вільної політики. До останніх виборів до Конгресу Депутатів у ССР мав я ще деякі сумніви, що може ще не так погано, як я це бачу. Після виборів мої ілюзії розвіялись. Деякі націоналістичні кола у Польщі роблять докори Лехові Валенсі, що він продав патріотичну польську душу за проміток Кремля, ідучи на компроміси. А виявилось, що цей електронтер із Гданська має більш політичний глуду, чим усі софістиковані польські політики разом. Він зрозумів, що фронтальна атака на комунізм у Польщі перелачна. То він погодився на переховове 35-відсоткове представництво в сеймі, враховуючи, що вибори дають знамениту нагоду цілковито політично скомпромітувати комунізм у Польщі. І так сталося. Хоч участь громадян у виборах не була надто ентузіастична (62 відс.) то це вистачило, щоб скреслити з лист усіх режимних кандидатів на посади, так що ні один із них у першій rundі виборів, не вийшов. Опозиція перемогла. Коли б нормальні конституційні умови, влада мала б перейти у руки „Солідарності“. Але Валенса тямить, що не пора це на таке. Така ж нагода знівелювати політично режим існувала й на Україні. Виборча система теж давала нагоду виборцям відкинути всіх лажів Москви, скреслюючи їхні імена, так щоб не віддали 50 відсотків голосів і не вийшли у вибори. Таке

Микола Бараболяк

ОСТАННІ ВИБОРИ В УКРАЇНІ — ІСПИТ ПОЛІТИЧНОЇ ЗРІЛОСТІ!

Сталось у деяких округах, де режимні кандидати перепали, і мусіли бути переведені додаткові вибори. Але не всюди. Щерицький болявся „балотуватись“ у столичній „перейшов“ у Дніпропетровщині. А коли б у нас національна свідомість, а навіть не свідомість, а просто не рабська ментальність, то ми могли, як поляки, скомпромітувати Щерицького і його прихвостнів! Здоровий інстинкт народу повинен був дати вияв гніву народу за все зло, яке Щерицький народові України заподіяв. Чому так не сталося? А й тому, що деякі провідники заохочували населення голосувати і скреслювати кандидатів, тобто голо сувати негативно, що могло мати дуже позитивний політичний вплив і внаслідок, накликали бойкотувати вибори. Завдяки негативному голосуванню в деяких округах вийшли у другому голосуванні не режимні кандидати, але нагоду збити головного ворога народу — Щерицького — прогавлено.

І тут джерело мого політичного песимізму. Побував я в Україні за брешівських часів, вивіз з України дуже політично прикри висновки. Вірив, що тепер, коли полегшало, народ може дещо напростус хребет.

М. Паламар

ПІДТРИМУЙМО УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ

продуктом спільноти для її власної потреби — виміна думок та інформації, що творять унапрявлення чи цілеспрямованість, як також удосконалення національного світогляду.

При цих нагодах треба зазначити, що в кожній спільноті успішність всякої господарської одиниці, включивши пресу, залежить не лише від доброго господарства, але також від кон'юнктури, в якій йому приходить працювати. А це кон'юнктура чи оборот обставин в пресі творять так постійні, як і доривочні дискусії. Отже, щоб преса була успішною, дискусії повинні давати цікаві статті й листи, притримуючись, очевидно, основних журналістських етично-моральних та культурних засад.

Ледве чи будь-коли був у пресі допис або лист, який усім читачам припав би до

України. Одна молода жінка з Івано-Франківщини була заінтересована тільки тим, щоб витягнути від вуйка якнайбільше цінних подарунків і виявляла незаінтересованість, а то й нехті, навіть відправами в церкві... А це донька мамі, яка дуже потерпіла за те, що носила колись вареники хлопцям у лісі...

Важко бути оптимістом, коли дивишся тверезо на те, що твориться нині в Україні. Я все обстоював конструктивну політичну настанову наших людей на поселеннях, розумюючи під тим якнайбільше контактів із земляками в Україні, чи то поїздками туди, чи гостюванням тих, що прибувають відтілі. Утримувати якнайбільше контакти з материкою, і причинитись таким чином до розбудови України над Дніпром, а не над Гадсоном. А дехто з нас поводитьсь так наче б тамтешня Україна — не Україна... а все вона тут! Песимізм насавує сумну думку: може насправді Україна тільки те що тут, а там уже „лике поле“ — як колись висловився Валентин Мороз!

Настає нашіх людей в Україні до останніх виборів, де була нагода проявити у видимій формі що наше українство не заперкло ще, відкинувши у вибори Щерицького і його когорти, — завело на жаль! Для мене це дуже прикрій доказ українського малоросіства, та державницької незрілості народу в цілому! Поляки здали іспит у їх політичних умовах, не ми в наших!

нам відомо, навіть довго існуючі великі пресові підприємства Америки інколи оголошували банкрутство або роблять різні заходи, щоб продовжити існування видавництва, які, як господарські одиниці, не дуже й реєабельні взагалі. Отже, одиниці української спільноти не повинні обмежуватись до переддати лише одного часопису чи журналу, які влітають не дорого, порівнюючи з іншими речами.

Українська еміграція доносить чисельна та багата й власну пресу — органічний зв'язок — може легко втрипати, як підтримувати різні цінні видання у власній та чужих мовах, особливо пра історії (тобто археології) та джерельної історії України, що конечно необхідне в західному культурному світі. Потрібно лише не піддаватись впливам великої тут свободи й добробуту, що, як часто, спричинює занепад національно-духовних і моральних аспірацій організованої спільноти у вільному світі...

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про одну щоглу і два прапори

Колись перед сорока, а то і більше роками, коли ми прибули до Америки і після років скитання шукали за постійним місцем та першим справжнім „домом“, ми вибрали дім, що своїм оточенням, широкими соснами і розлогою муравною нагадував наш дім, там у далеких Карпатах. Отож, не було ніяких сумнівів що саме ця хата, хоча була у приморській ласаві, як стіла, місцевості, що ніяк не могла мати нічого спільного із гористою Гуцульщиною, стане нашим другим домом, в якому виростатиме нова українська родина.

Усе нам у цій хаті підходило до впади за війнятком моїх сумнівів щодо високої щогли, що на мурі перед самим таким домом, пнялася аж понад сосни.

І пощо вона тут стоїть — пнялася я, — хоча добре знала, її призначення. Чи маємо вишукати американський прапор на всі державні свята?

Але щогла стояла міцно вмурована у землю і треба було з нею погодитися. Коли ми „святкували“ вперше як власники хати День Незалежності Америки, мені було дещо ніяково, бо у всіх сусідів, в цілому містечку, американські прапори повішали біля домів, на усіх рожах вулиці і на усіх щоглах, за виїзком нашої. Десь там в кутку нечистої совісті у відношенні до країни, що нас „переміщених“, пригорнула, я опривдувала нас, що „якби так можна було вивісити наш український прапор, то наша щогла не світила б пустою“.

Від того часу пройшли роки і багаторіччя, у наші демократичні, прибрані батьківщині, чи із за ненависної війни у В'єтнамі, чи із рухом обмеженої свободи серед молоді, що перейшла декілька стадій від „бітників“ через „гіппі“ і „дітей квітів“ аж по сьогоденні „панк“ — але прапор уже не є цією святістю, що був колись. І ми бачили його знищеного на різних демонстраціях, ми бачили як кусками його прикрашували „джінси“ з різних непочесних сторін.

Сьогодні, коли пишу ці рядки, американський прапор святкує день своєї незалежності. Щогла біля моєї хати вже давно не існує, зламана зурганом, на ім'я якому було „Глорія“. Але в моїй уяві я знову бачу цю „щоглу“ високу, струнку. Тільки тим разом вона прикрашена гордо двома однаковими прапорами: один із них спрямований на схід, а другий — на захід.

О-КА

ЧЛЕНИ ГОНКОНГСЬКОЇ легіслаури прийняли звернення до уряду Великобританії з вимогою надати притулок тим мешканцям Гонг-Конгу, які не захотять переходити під владу комуністичного Китаю в 1997 році, коли Гонг-Конг буде переданий Пекінові. Рішення гонконгської Законодавчої ради було прийнято, незважаючи на офіційну відмову Лондону гарантувати право притулку для 3.7 мільйона громадян цієї колишньої британської колонії. У зверненні містяться заклики повернути статус повноправного підданого британської корони всім англіцям, що проживають у Гонг-Конгу.

Роман Волчук

БОРИС ЛІСАНЕВИЧ — БАТЬКО МОДЕРНОГО ТУРИЗМУ В НЕПАЛІ

VII.

Були це залишки групи „старовірів“, релігійної секти що після революції втекла перед переслідуванням до алтайського району південного Сибіру і там поселилася на совєтсько-китайському кордоні, де вдалося їм прожити до кінця Другої світової війни. В 1946 році совєтські військові частини в боях із старовірами захопили їхнє село Чікур, зруйнували його і вимордували жінок і дітей, які там залишилися. Командир старовірів вернувшись на заріччя із залишками свого бойового загону зарядив втечу до Монголії. Група, що спочатку нараховувала 115 людей поволі посувалася на південь, у напрямі до Сінкіангу, що був під владою китайських націоналістів. Але в 1949 році китайські комуністи дійшли теж і туди, і старовіри помандрували в напрямі далекого Тибету, приставши до подорожі то до залишків націоналістичних військ, то до загонів протикомуністичних партизанів казахського отамана Османа Батура. У збройних сутичках і довгі мандрівні через пустелю Гобі їх число, що остаточно добилося до кордону Тибету, змало до 23-ох осіб. Тибетські власті, що теж вже боялися китайської інвазії, прийняли їх не радо, і тільки після довгих митарств вдалося старовірам одержати збірну візу, що дозволяла їм на перехід до індійського Сіккіму.

Від цього часу, на протязі дев'ятих місяців, Борисові припала роль бути їх господарем, опікуном і перекладачем. Використовуючи свої зв'язки з індійськими урядовцями, йому пощастило забезпечити для них приміщення в двох бараках в горіжко колишньої резиденції вихоролу, куди він доставив теж і меблі та інше устаткування. Щоб роздобути фонди на їх утримання, Борис навіть вернувся до виступів з танцями і дав кілька бенефісів виступів на користь втікачів. Остаточно, й справою зайнялася Толстоська Фундація, і старовіри, за допомогою Бориса, переселилися до Америки.

Перше знайомство з Непалом

У тому ж часі в сусідньому Непалі нарізали події, що довели до повалення ксеніофобного режиму ранів і повернули дісну владу правому королеві.

Після перших своїх відвідин Калькутти 1944 року та конспіративної зустрічі зі своїми прихильниками і Борисом, король Трібівану ще декілька разів приїздив до Калькутти під медичним претекстом і, коли тільки йому вдалося змирити чуйність своїх охоронців, він потайки зустрічався у мешканні Бориса з генералом Магабіром та

іншими скількома мешканцями не бало, які плянували переворот. Один з учасників цих сходів був М. П. Коїрала, який опісля став прем'єр-міністром нового непальського уряду. Накінцець довгої притрутованості принесли успіх. Осінню 1950 року, фінансована Магабіром непальська Конгресова партія, підняла повстання у східному Непалі. Трібівану вийав із своєї палати в Катманду нібито на поповнення, подорож в'їхав за огорожу індійської амбасди і попросив захисту. Індійці перевезли Трібівану літаком до Нью Делі, де його з усіми почесними привітаннями президента Індії разом з прем'єром Неру. Король проголосив прокламацію до непальського народу, закликаючи до підтримки революції і в лютому 1951 року, після перемоги вірних королівських військ, Трібівану у тріумфі повернувся до Катманду, вже як дійсний володар.

Наслухавшись про таємничу і досі відгороджену від світу країну від Магабіра і самого Трібівану, Борис радо скористав з їхнього запрошення відвідати Непаль. 23-го вересня 1951 року на новій летувальній доріжці коло Катманду, де ще недавно пасились буйволи, приземлився малий особистий літак Трібівану, пасажиром якого був Борис в товаристві Магабіра. Звинувачив до брудних і обтертих індійських нуждарів, які залюднювали Калькутту, Борис млі здивувався, коли побачив навколо літака пристойно одягнених і примісно усміхених непальців, які дивилися на нього з неприхованою цікавістю, але поводитися з приязною гідністю. За останній рік мешканці просторої долини Катманду потрохи звикли до небачених раніше малих і великих літаків, що привозили нових людей і всякий вантаж, а з-під їх хвостів часто виспалася всякі машини, авта і грузовики. Кажуть, що деякі мешканці доколишніх сіл пояснювали своїм допитливим дітям, що „ці ще малі, а як вони підростуть, то їм теж виростуть крила і вони почнуть літати“. Борис побачив, що хати в цих селах чепурні, здебільшого двоповерхові, під солом'яними стріхами, вимазані глиною і гарно розмальовані.

В самому старинному місті Катманду теж не побачив він білих і нужденних будок. В охайних мурованих з цегли будинках, на забрукованих камінням вулицях і майданах коло незчислених святих жваво проходило життя вдоволених мешканців, у яких не було електрики, телефонів, трамваїв і різких запахів спаленої бензини. Все йшло згідно з порядком, що небагато змінився на протязі останніх кількох років. У мряці, що все сповиває Катманду, в ранішніх годинах, гірськими стежками до міста прямували сотні селян з кошами овочів і городовини; ішли прочани зблизка і навіть з далеких околиць Непалу і Тибету до святих індуських та буддистських місць Катманду. В майстернях відгороджених від вулиці дерев'яних решітках працювали ремісники — гончарі, ткачі, різьбярів у дереві й сріблі. Вулицями поміж торгівців протікалися паломники, а з ними йшли і пригравали сопілками та інші музиканти. В сусідніх містечках Патан,

Кіртпур і Бахтанпур, що ще двісті років тому були столицями маленьких королівств, Борис несподівано побачив фантастичні святині і палати в формі багатопверхових пагод, у стилі що його власне створили більш як тисячу років тому місцеві майстри з племені неварів, які від прадавніх часів замешкували долину Катманду. Ці муровані будівлі — а було їх безліч! — прикрашували дерев'яні колони, навески підпори навислих дахів, відкриті й обрамлені вікон вирізьблені декілатими узорами, золочені або різьблені розмальованими. Але це не був якийсь штучно відрастворований мертвий архітектурний заповідник, але сповнений життя містечка, і Борисові вдалося, що якась магична „машинна часу“ перевезла його на кількасот років назад, у середньовіччя.

Першого вечора, коли Борис відвідав свого знайомого індійського дипломата, при вході до його мешканця, чекало на Бориса велике авто. За колесом був сам король Трібівану, який звиний до неформальних зустрічей з Борисом в Калькутті, нехтував всякими приписаним двірським протоколом і часто проводив із ним час на гутірках та особисто проводив його по околицях столиці.

Чар новодікроті і це „незвісаною“ модерною цивілізацією країни і уважливості самого монарха піддала Борисові думку покинути підпалуючу по війні задлушливу Калькутту і переселитися з родиною до Катманду. Практична можливість для цього відкрилася незадовго, коли король, влічю пам'ятаючи заслуги генерала Магабіра для привернення йому влади, найменував його міністром індустрії. Проблема була тільки в тому, що в Непалі тоді ніякої індустрії ще не було. Але Борис знайшов на це розв'язку і, поклинаючися на свій „індустріальний досвід“ з гуральнею в Куч Бігарі, запропонував Магабірові збудувати державну гуральню в Непалі, з якої, за Борисовим розрахунком, мали б бути фантастичні податкові прибутки для королівської скарбниці. Складено умову, за якою гуральня мала б мати монополію на продукцію і продаж алкоголю в цілому королівстві. Винагородою для Бориса мала б бути одна третина чистого прибутку, а він гарантував державі мінімум 120,000 рупій річного податку.

Незадовго Борис переїхав на постійне перебування у Катманду, із своєю родиною, яка тим часом побилизилася ще одним сином. Переселилася з ними теж і Борисова мати, Марія. Із своїм звичайним ентузіазмом Борис почав працю над імпортом потрібного устаткування, шукання потрібного персоналу, налагодження продукції й організації торговельної мережі на території Непалу. Але скоро показалося, що добрі на папері плани насправді не так прості, яких він не передбачував. Полагодження справ в непальських міністерствах, де ще не чули про такі угоди, як машини до писання і всі документи, писалися і копіювалися ручно тисячами дрібних бюрократів, розтягалися місяцями.

Продовження буде.

„Приїжджайте..."

(Закінчення зі стор. 1)

— Там люди живуть надії, — з переконанням говорять наші мисткині — і я мушу вам сказати, що навіть в Донецьку я не почувалася так відчужено, як почувалася тут... А ще коли ми поїхали у заповідник в степу там я дихала справжньою Україною. Трава така пахуча, а земля така чорна, якої я ще в житті не бачила. Там теж знайшла я першу таблицю українською мовою... але про заповідник напишу вам статтю — тож тепер тільки про загальні враження.

— Знаєте, коли ми переїхали до Києва, то побачили щось дуже різне, яка там пробивається на кожному кроці. Хоча ще, наприклад, у музеях сторожать кімнати жінок, які вживають лише російської мови, а мені телефоністка дала поучення, що, мовляв, „говоріть собі по-українському в кухні. Хочте зміни заводи-ти?“ — але ми мали там тим разом справді незабутні переживання.

Показується, що наша мисткиня поїхала тим разом в Україну не з порожніми руками, а з цілою збіркою своїх картин графіки, що її показала в Донецьку, а в Києві подарувала вона в цілості її Товариству Української мови.

І тут в А. Оленської-Петришин помітно тремтить голос і нам здається, що помічимо в неї дивно вологі очі, коли вона розповідає про цю подію. Наша мисткиня каже, що пішли вони послушати доповіді на конференції Товариства Української мови, де, між іншим, одверто говорилося про колонізацію, голод і русифікацію.

— І уявіть собі, — каже вона зворушено, — Дмитро Павличко представив нас публіці і повідомив, що я подарувала свою збірку графік для Товариства та попросив мене до слова. Ціла аудиторія зірвалася з місць і привітала мене гучними оплесками. Я не могла цього зрозуміти, чому яраз мене? І що властиво я в порівнянні з ними, що досі стільки

натерпілися! Мені зворушення відобразило голос і я могла лише подякувати їм за все, що вони тепер роблять. А опісля, як все скінчилося, ці чужі, але українські люди підступили до мене і говорили так сердечно, якби ми зналися давно. Вони мені дякували і просили, щоб приїжджати знову до них, не забувати. Молода дівчина, стискаючи мою руку, прошептала: „Приїжджайте знову до нас! Залишіться тут жити, ми вас потребуємо...“

Наша мисткиня не може віджидувати, що їхня програма та опіка у тамошніх науковців не дала їм можливості довше перебувати поміж своїми у Києві.

Ім треба було ще і у Москву. Але і там, як вже знаємо від інших приїжджиків, тепер вже велика група українців, які спілкуються із іншими національними групами. Там, однак, всюди, після спостережень А. Оленської-Петришин — просувається ідея двоємовності. В Москві безумовно централізується мистецьке життя, можна побачити найкращі мистецькі виставки, найкраще відновлені церкви. Але коли йдеться про релігію — панівна православна російською мовою, і вона наскрізь „урядова“. І така вона не лише у Москві, — стверджує наша гостя, — але також і в Києві, хоча щораз більше людей повертається до Бога.

Вона показує нам ряд цікавих світлин, що їх обіцяє залучити до статтей, які напише про свої мистецькі враження із поїздки.

На прощання питаємося чи думас вона із мужем відгукнутися на щирі запрошення земляків із Києва, тим більше коли в часі перебування в Києві — проф. В. Петришин на іменовано іноземним почесним членом Київського Математичного Товариства.

У Арки Оленської-Петришин знову заблїстїли вологість очі і вона стиха відповідала: „Ухала б хоча і завтра...“

Українські...

(Закінчення зі стор. 1)

І. Калинець скандус: „прокуратор, прокуратор...“

О. Карелін на поминках у Львові.

Небуденні сходи

У п'ятницю ввечері, 14-го квітня, відбулися сходи Українсько-американських ветеранів, мичингських станиці 101. Станція тепер нараховує коло 100 членів, ветеранів американської армії з Другої світової війни, корейського конфлікту, в'єтнамської війни, і вояків, які недавно залишили військову службу.

Небуденним цього вечора було те, що в ряди нашої станиці вступило 3-ох нових членів, між якими були: ветеран конгресмен Давид Боньор; ветеран — жінка, Дженні Марилів і Петро Боднарчук.

Після відчитання денного порядку сходи, командир станиці Стефан Віхар, представив нових кандидатів-членів, подавши їхні біографії і військові дані про них. Бо, щоб стати дійсним членом Українсько-американського з'єднання, вимагається, щоб дана особа була ветераном американської армії. Стефан Віхар, представляючи конгресмена Давида Боньора, сказав, що він є приятелем українців. Хто є такий конгресмен Боньор? Перш за все він є українського похо-

Давид Е. Боньор

дження, народжений в Америці, третя генерація. Його діди по матері походили з Києва і Галичини (Іван і Євгенія Гаврилюків), які приїхали до Америки ще перед Першою світовою війною. Д. Боньор вирос в Дітроїті, де в університеті закінчив початкову студію з політичних наук і економіки, а вищі студії закінчив в університеті у Айові і там отримав диплом магістра з тих самих предметів. Повернувшись до Дітроїту, Боньор заангажувався в політиці і в 1972 році був ви-

браний до стейтської легіслації, а чотири роки пізніше — до Конгресу у Вашингтоні. Конгресмен Боньор вже був переміщений сім разів і там займає високі і визначні становища, а також займає ключову позицію в Комісії торгівлі. Він був часто одним з тих відважних епонзорів і рушійних пропозицій нового законодавства відносно в'єтнамської війни, в'єтнамських ветеранів, довкілля, податкової реформи, закордонної політики, торгівлі, а особливо був і є дуже активним в обороні прав людини. Це виявилось під час трагічного припадку чи радше афери, що сталось з Мирославом Медведом, якому наші урядові чинники відмовили політичного азилу і вступивши всім гуманним принципам, віддали Мирослава советам на поталу. Конгресмен Боньор старався тоді робити, що тільки міг. Він протестував і протиставлявся всім урядовим чинникам, але взявши до уваги те, що тоді був час „продажу“ пшениці, напередодні зустрічі на вершинах, відліг і т. д., він не міг врятувати Мирослава.

Конгресмен Боньор підкреслює своє українське походження і, будучи приятелем українців, в Конгресі піднімає свій голос про змаг і боротьбу українського народу за свою державну незалежність. Під час святкування 22 січня в Конгресі, він вголосив промову про український народ і його боротьбу за волю. На святі 22 січня в Дітроїті (Воррен) він особисто брав участь і був одним з головних промовців.

Промовляючи в Конгресі, він звернувся з закликом до своїх колег — конгресменів, щоб підтримали змаг українського народу за свободу і волю, щоб Україна стала вільною між вільними народами. Це було записано в Конгресовому протоколі. Він став в обороні українських політичних в'язнів. Не будемо тут вираховувати всіх подробиць його старань і зусиль. Треба тільки підкреслити, що він заслуговує від нас всіх признання і похвалу. Очевидно, що конгресмена Боньора треба підтримати в недалеких виборах. Тому закликаємо всіх українців, які живуть в його районі, включитися в його передвиборчу кампанію, підтримувати його фінансово і голосувати за нього. Між іншим, на сходах того вечора зібрано понад 500 дол. на виборчу кампанію Боньора. Добрий початок, ветерани!

Під час запитів і відповідей (новий бізнес) була піднесена справа стрільця (капрала) Юрія Граба, який загинув біля Пюнг Янг, Північна Корея, що свідомо віддав своє життя, щоб врятувати життя своїх оточених друзів парашутистів. Юрко, недавній емігрант з таборів ДіПі, віддав молоді життя в обороні свободи своєї нової прибраної батьківщини в боротьбі з комунізмом, що держить в ярмі колишню батьківщину Україну. Мрією Юрка було стати громадянином своєї нової батьківщини, тому ми звернулися з питанням до конгресмена Боньора, що він може зробити, щоб Юркові надали громадянство посмертно? Конгресмен пообіцяв особисто зайнятися тим питанням.

Потім відбулася церемонія записання нових членів, яка відбулась згідно з військовими правами, струнко, салютування прапорів (американського, українського і станиці) і т. д. Тут треба ще додати, що Дженні

У неділю, 17-го вересня 1989 року в престижній залі Ейвери Фішер Гол (Лінкольн Центр) відбувся величавий концерт для відзначення 95-ліття Українського Народного Союзу і 40-ліття Українського хору „Думка“. Крім „Думки“, його вокального ансамблю та піаністки Татяни Поташко, участь у концерті візьмуть наші відомі солісти, які протягом довгого існування хору спільно з ним виступали, як теж Танцювальний ансамбль Роми Прийми-Богачевської.

Нема ні одного міста в З'єднаних Штатах і Канаді з більшим скупченням української еміграції, де протягом довгих літ на безчисленних концертах і академіях не радувала б своїм солов'иним голосом нашу громаду Марта Кокольська-Мусійчук. Підсумовуючи дуже прихильний відгук про неї в українській і чужомовній пресі можна без вагання назвати її провідним українським сопраном на еміграції. У неї завжди прегарна дикція, бо її нахил до декламаторства й драми був знаменний від дитинства. Своім м'яким глибоким тембром голосом та знаменною інтерпретацією здобула собі належне місце й популярність. Хоч добре відома в нашій громаді як скромна і талановита співачка, не кожному відомі її досягнення у співчій кар'єрі.

Школу сольового і драматичного співу у славному „Мюрате“ у Зальцбурзі, а продовжувала в Нью Йорку. Як солістка Мисської Опери в Нью Йорку вступала в багаті провідні ролі. Її оперний репертуар включає коло 35 ролей в таких відомих операх: „Отелло“, „Ля Травія“, „Трубадур“, „Турандот“, „Богема“, „Аїда“, „Кармен“, „Фавст“, „Малон Леско“ і багато інших.

ЕВРОПЕЙСЬКА ЕКОНОМІЧНА спільнота почне 7-го липня переговори з Польщею. Переговори приведуть до підписання договору про торгівлю і співробітництво між Спільним ринком і Польщею. Про це повідомив журналіст Ніко Веттер — пресовий секретар виконавчого комітету Спільного ринку. За його словами, договір буде підписаний до кінця липня, коли почнуться літні вакації. Європейська економічна спільнота і Рада економічної взаємодопомоги підписали на початку цього року договір про співробітництво.

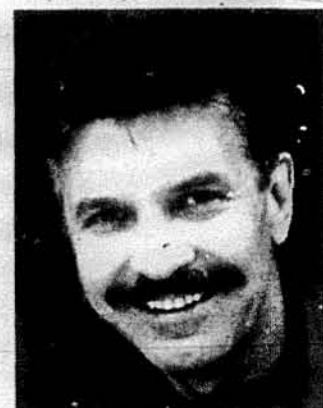
ВИКОНУЮЧИЙ ОБОВ'ЯЗКИ прем'єр-міністра Італії християнський демократ Чіріако де Міта попросив президента республіки Франческо Коссігу дати йому ще кілька днів, протягом яких він спробує сформувати постійний коаліційний кабінет. Переговори були припинені із-за становища, зайнятого лідером другої за впливом політичної партії попередньої коаліції — Соціалістичної. Лідер соціалістів Краксі відмовився увійти до складу будь-якої коаліції, якщо партією керівництво християнських демократів, лібералів і республіканців не прийме спільної заяви, яка засуджує тактику їх колишнього партнера — радикалів.

Марилів є ветеранкою, яка служила в 60-их роках в медичному корпусі. Народилася в Америці, італійсько-французького походження, її чоловік Стефан, також ветеран, є членом нашої станиці. Тепер маємо перше подружжя ветеранів, що є членами нашої станиці. Третім, що вступає в члени є Петро Боднарчук, ветеран в'єтнамської війни, що десь сповняє свою службу в резерві. Церемонією провдили Стефан Віхар, командир станиці, Володимир Закарій, старший заступник командира, Мирослав Прий-

Марта Кокольська і Ед Іванко — солісти ювілейного концерту УНСОУ і хору „Думка“

Марта Кокольська-Мусійчук

Ед Іванко

З українських опер треба відмітити її провідні ролі в таких як: „Запорожець за Дунаєм“, „Катерина“, „Наталка Полтавка“, „Вілла“, „Ноктурн“, „Анна Ярославна“, „Довбуш“, „Тарас Бульба“, „Назар Стодоля“, „Купало“ й інші. Крім виступів у Мисській опері, співала у престижних залах Америки й Канади в Нью Йорку, Філадельфії, Чикаго, Дітроїті, Торонто, Монреалі й інших містах, понад 200 концертів в університетах і коледжах та з 700-членим хором й оркестром у „Карміна Бурана“ в Лінкольні, Небраска. Про її виступи висловився міжнародний рецензент так: „Краса голосу з особливою м'якістю на високих тонах, які вона виконує дуже свідомо і з багатством звуку.“

До успіху концерту причиниться гостинний виступ Едварда Іванка, уродженця Вінніпегу, який зараз перебуває в Каліфорнії. По закінченні студій в Манітобі він відбував турне по Європі з Британською оперною компанією Велш. Його музич-

тупав у виставах: „Ля трагедія де Кармен“, „Рекс“, „Нікербокер голідей“, „Літл Найт мюзік“ та інших. Мав свою телевізійну програму „Ед Іванко шов“ й інші, як теж награв велику кількість платівок. Тому кілька місяців був заангажований в Японії (Токіо) до участі в прем'єрі історичної опери „Сесуе“, а тепер перебуває в Каліфорнії, вдоволений зі свого чергового досягнення — провідної ролі в „мюзікалі“ С. Сондгіма „Свіні Тод“, в якій виступає із відомою акторкою Діанн Стейплтон. Чистий мелодійний ліричний тенор здобув йому громаду в Америці й Канаді, де брав участь у численних фестивалях і концертах. Радо й тепло зустрічала його публіка. кількакратно під час виступів самостійних і в дуетах із солістом Метрополітаної опери Андрієм Добрянським в Українському Інституті Америки в Нью Йорку. Треба відмітити його гармонійні виступи з хором „Думка“, де особливе призначення він доставляв зворушливо виконане сольно в „Лічу в неволі“, муз. Д. Січинського. Ед Іванко радо виступає на українських імпрезах, а його гостинний виступ на ювілейному концерті УНСОУ порадус українську й чужинську публіку.

Ольга Гасцька

В ШОСТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.
ЛЮБОМИРА РИХТИЦЬКОГО
(СТЕПАНА ЛЮБОМИРСЬКОГО)
будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ та ПАНАХИДИ

в соборі св. Володимира і Ольги в Чикаго, Ілліной
і в церкві Різдва Пречистої Діви Марії в Лос Анджелес, Кал.,
в суботу, 15-го липня 1989 року о год. 7:30 ранку.

Дружина — ЗЕНА РИХТИЦЬКА
з РОДИНОЮ

Помолимося за наших Друзів.

ЗАУПОКІЙНА
СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Добродіїв
Фонду Катедр Українознавства.

Впрп. о. протопресв. Іван Ткачук відслужить Заупокійну
Святу Літургію, в неділю, 16-го липня 1989 року, о год. 9:30
ранку, в УПЦеркві Всіх Святих, в Нью Йорку, за Блаженнішою
Пам'яті:

АНДРІЯ БАРАННИКА
ЯРОСЛАВА ГУР
ЛЮДМИЛУ ДЕМІДЕНКО
о. ПЕТРА КАСЯНЧУКА
ІВАНА ЛУЦКА
МИХАЙЛА МАКСИМОВА
д-ра ЄВГЕНА ОМЕЛЬСЬКОГО
ІВАНА ПАСІЧНИКА
МИХАЙЛА РІЗНИЧЕНКА
ЮСІЯ АРЕМУ

Всіх Вп. Жертводавців ФКУ просимо про молитви за
померлих наших Друзів.
Помолимося в часі відправи Заупокійної Богослужби,
щоб поєдналися з нами в поході молитов до Всевисьного за
них, що творили добро.

Вічна Пам'ять померлим добродіям
ФКУ!
ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
(ФКУ)

Інж. Василь Мацьків

ВІБДУДУТЬСЯ
УЧИТЕЛЬСЬКІ КУРСИ

Торонто. — Комісія Шкілництва КУК Онтаріо повідомляє учителів українських шкіл, що учительські курси цього року відбудуться від 17-го липня до 4-го серпня у приміщенні Інституту св. Володимира, 620 Спадайна авеню в Торонто.

На курсах викладають найкращі наші фахові сили з усіх рівнів навчання. Лекції відбуватимуться кожного тижня від понеділка до п'ятниці, від години 6-ої до 8:30 вечора. Зацікавленим з Канади й Америки слід з'ясувати телефонічно на число (416) 783-4921. Курси вільні від оплати. Учасники одержать відповідні посвідчення про успішне закінчення курсів.

ФУНДАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО
ВІЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ
ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
UFCU Foundation, Inc.
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003

бл. п. д-р
ЛЮДМИЛА НАГНІБІДА
з дому РОССІНСЬКА

вдова бл. п. полк. Івана Нагнібиди
нар. 27-го грудня 1908 р. в Житомирі, Україна

ПАНАХИДА в п'ятницю 7-го липня 1989 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні
Литвині в Литвині, 1600 Stuyvesant Ave., Union, N. J.

ПОХОРОН в суботу, 8-го липня 1989 р., о год. 9:30 рано з української православної
церкви св. Тройці в Ірвінгтоні, а опісля тіло Покійної буде зложено на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Брук, Н. Дж.

Горем прибіти:

сина — ЮРКО РОССІНСЬКИЙ з дружиною ДІАНОЮ
ВІКТОР РОССІНСЬКИЙ з дружиною ОЛЕЮ і дітьми
ОКСАНОЮ і ПАВЛОМ
ЛЕОНІД РОССІНСЬКИЙ з дружиною ДЖУДІ і дітьми
ЛОРІО і ДАВІДОМ
дочка — ОКСАНА РЕНОЛДЗ з мужем МАРТИНОМ і сином ЛУКОЮ
син — СИМОН НАГНІБІДА з дружиною ЛЯРИСОЮ і дітьми
КАТЕЮ і ІВАСКОМ
та ближча і дальша Родина в Англії, Америці і Україні.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA
Ukrainian National Art'n. Estate
Foordmore Road
Kerhonkson, N.Y. 12446
914-626-5641

СОЮЗІВКА ЗАПРОШУЄ
ДО КРАМНИЧКИ
В ГОСТИНИЦІ СОЮЗІВКИ ВІДКРИТА КРАМНИЧКА
У якій можна купити: сорочки із емблемою Союзівки і УНСОУ, тріпільську кераміку, гердани, вишивки, книжки, картини, гуцульські різьби і різного роду картки, як також соподоби.

Крамничка є відкрита від понеділка до п'ятниці від год. 9-ої ранку до 9-ої вечора.
В суботу крамничка відкрита від год. 9-ої до 5-ої по полудні.
В неділю від год. 11-ої ранку до 9-ої вечора.

Soyuzivka UNA Estate
Foordmore Rd., Kerhonkson, N.Y. 12446
(914) 626-5641

EUROPEAN STANDARD ELECTRONIC SYSTEM 220 V 50 HZ

Найвищий подарунок для ваших
РІДНИХ в УКРАЇНІ:
ВІДЕОМАГНІТОФОНИ, КАСЕТНЕ РАДІО,
КОМПЮТОРИ, ВІДЕОКАМЕРИ та інше.

- Консультація і продаж.
- Українська обслуга.
- Відсилаємо у всі міста ЗСА, Канади, Советського Союзу.

Прощу звертатись:

RAISA FINE JEWELRY

28800 Grant Ave., Roseville, MI 48066
Tel. (313) 773-2160

Працюємо на тиждень від 10:00 до 9:00,
в неділю від 12:00 до 5:00.

ХУТРИНІ ПАЛЬТА, КОЖУХИ, ШКІРЯНІ ПЛАЩІ EISENBACH L. & T.

11817 Audobon Ave., Philadelphia, Pa. 19116

Висилаємо від імені покупця посилок в СССР
з оплатенням і неоплаченим митом.
Всі посилки забезпечені поштою ЗСА

Прощаємо від 9-ї ранку до 3-ї по полудні щодня,
окрім неділі.

Шкіряні плащі зі сталючим коміром	175 + 19 = 194
Жіноча козушина, довга, верх натур.	
розмір 44-54	100 + 20 = 120
Чоловічий натур. козух, 1/2 довгий, р. 48-56	250 + 20 = 270
Жіноча натур. козушина, довга, р. 44-54	295 + 20 = 315
Жіночий плащ з натур. шкіри, р. 42-50	155 + 19 = 174
Жіночі плащі з натур. шкіри,	
дизайнерські, р. 44-54	195 + 19 = 214
Чоловічі плащі з натур. шкіри, р. 50-56	180 + 19 = 199
Хутра під норку, р. 44-56	78 + 22 = 100
Шкіряні дизайнерські куртки	165 + 15 = 180

Розміри одягу європейські
Фотографії зразків наших виробів висилаємо безкоштовно.
За інформацією телефонувати (безкоштовно), крім
Філадельфії, число (800) 541-4832
Число телефону для Філадельфії: 464-1210

УКРАЇНСЬКІ БІБЛІ В УКРАЇНУ

Проплаваємо Господа! Через „Голос Америки“ і „Радіо
Свобода“ Бог відчинив двері прямої висилки українських
Біблій в Україну.

Асоціація Біблій Української Родни звертається до вас
з проханням пожертвувати на цю ціл \$25, \$50, \$100 (або в
міру вашої спроможності) та у цей спосіб допомогти безпо-
середньо висилку Біблій в Україну. Тепер дозволено
висилку двох Біблій в одному пакеті. Російська Правос-
лавна Церква не включена у це Богом дане діло.

Славим Господа! За Божою поміччю буде можливість
забезпечити наші українські родини „Українською Біблією
для дітей“. Наші діти це Божі спадщина та життя і майбут-
ність української нації. Перший раз в історії УССР дозволено
власні дозволи імпорту 150 тисяч українських Біблій
для дітей, які будуть друковані у Штокгольмі, Швеція.

Допоможіть нам донести Боже Слово до цих малат та
просимо надіслати ваші щедри пожертви до Асоціації Біб-
лій Української Родни. Асоціація Біблій Української Родни
це організація незаробіткова та без оприлюднення релігій-
ної приналежності.

Дякуємо вам та нехай вас Бог благословить.

UKRAINIAN FAMILY BIBLE ASSOCIATION
P.O. Box 3723, Palm Desert, CA. 92261-3723. (619) 345-4913

ІВАН ДЕМ'ЯНЮК ВИСЛОВЛЮЄТЬСЯ:

„ВИ ЗАСУДИЛИ... ЛЮДИНУ ЯКА Є ЗОВСІМ НЕВИННА;
НЕВИННА ОСОБА.“

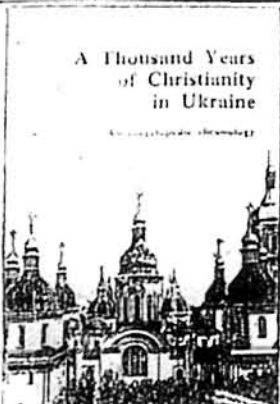
„Я НЕ Є ІВАН ГРОЗНИЙ І НАЙСПРАВЕДЛИВІШИЙ
СВІДОК Є САМ БОГ, ЯКИЙ ЗНАЄ ЩО Я НЕВИННИЙ.“

„МЕНІ ЦЕ НЕ НАЛЕЖИТЬСЯ. Я НЕВИННИЙ, НЕВИН-
НИЙ, НЕВИННИЙ — І БОГ Є МЕНІ СВИДКОМ.“

ТОМУ ЗВЕРТАЄМОСЯ З ПРОХАННЯМ: ДОПОМОЖІТЬ
ЗАХИСТИТИ НЕВИННУ УКРАЇНСЬКУ ЛЮДИНУ СВОЇМИ
МОЛИТВАМИ ТА ФІНАНСОВИМИ ПОЖЕРТВАМИ —
ПОДАЙМО БРАТНЮ РУКУ КОНЕЧНОЇ ДОПОМОГИ...

СВОЇ ПОЖЕРТВИ ПРОСИМО СЛАТИ НА АДРЕСУ:

THE JOHN DEMJANUK
DEFENSE FUND
P.O. BOX 92819
CLEVELAND, OHIO 44192

A THOUSAND YEARS OF CHRISTIANITY IN UKRAINE

„Тисяча років
Християнства
на Україні“
(англійською мовою)

Хронологія Християнства на Україні від 1-го століття до 1988
року. Великий формат, багато фотографій і ілюстрацій (та-
кож кольорових), тверда обкладинка, люксовий папір
Видання Сполоскину і Краєво-Комітету Тисячоліття Хри-
стіанства на Україні у США, 1988. Балтимор, стор. 312,
ціна \$50.00 дол.

Набувати у книгарні Свободи

СВОБОДА BOOK STORE
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стею Нью Джерсі обов'язково додати до ціни
6% ставового податку.

В суботу, 3-го червня,
відбулись річні наради Ради
директорів ЗУАДК-у
Українського Американського
Допомогового Комітету
у Філадельфії. Ці наради
відбувались щорічно, щоб
Екзекютива ЗУАДК-у мо-
гла злати перед громадсь-
ким звіт з проробленої праці,
як рівно ж, щоб обговорити
і затвердити напрямні і пла-
ни дії на наступний рік.

Звіти склали: прези-
дент д-р О. Білик і пооди-
ночі референти.

Д-р О. Білик звітнував про
працю нашої організації в
загальному, а зокрема про
зовнішні контакти з відпо-
відними американськими
християнськими і еміграцій-
ними організаціями, а саме:
„АІД“ (Агенція для між-
народного розвитку) Фонду
Толстого, „Харітас“, Спільна
федеральна компанія (ч. 104).
В тій ін-
ституції ЗУАДК зареєс-
трований вже на постійно.
Рівно ж ми є зареєстровані
у Громадському фонді у Фі-
ладельфії.

Ці контакти ЗУАДК-у
для нас є дуже важливі, щоб
при потребі, у відповідний
момент, і українці мали
право звертатись до них
про допомогу.

Великою проблемою, як
заявив президент д-р О.
Білик, є брак напіву в члені
ЗУАДК-у молодшого
покоління із досконалим
знанням англійської мови
і обізнаних з правними
нюансами праці з америка-
нцями, щоб ми могли повні-
ти використати права
чарту ЗУАДК-у.

Другою важливою ділян-
кою праці ЗУАДК-у, звітну-
вав д-р О. Білик, є стани-
ща нашої організації в кра-
їнах Західної Європи, як
Австрія-Відень, Німеччина-
Мюнхен і Рим. Туди різні-
ми дорогами прибувають
втікачі з-під комуністичних
режимів і їм треба надати
допомогу. На містях пра-
цюють відповідні люди,
які при фінансовій допо-
мозі ЗУАДК-у їм хоч поміч
подають. Рівно ж наші ста-
ниці в Європі співпрацю-
ють із Спільною Служ-
бою Канади.

Треба, однак, відмітити,
що праця по тих станицях
є дуже ускладнена і труд-
на, бо між порядними лю-
дьми прибувають також
різні негативні елементи.
Тому уряди держав, куди
біженці хотіли б пересели-
тись, сильно загострили пе-
ревірку кожного з них. Не
зважаючи на афідавіти, які
через ЗУАДК спонзори ви-

Відбулись річні наради Ради директорів ЗУАДК-у

Створімо Фонд „Допомога братам і сестрам в Україні“

силують, дальша емігра-
ція біженців стала дуже тру-
дною, зокрема для укра-
їнців.

Без порівняння легшого
спірації українських бапти-
стів, якими опікуються аме-
риканські баптистські цер-
кви. До ЗУАДК-у вони звер-
таються тільки для контак-
тів із українською спільно-
тою і українськими інформ-
аційними матеріалами.

Потім звітнував ексе-
кутивний директор д-р І. Ска-
льчук про велику працю
Земельного Фонду ЗУАДК-у
для Бразилії. Земельний
Фонд започатковано 1983-
го року. По кінець 1988 року
Земельний громадський ко-
мітет в Прюдентополісі одер-
жав загальну суму 200,669
дол. В цьому часі закупле-
но землі на суму 149,054,71
дол., 483 акри (1.169 і
півгектара) 126 родинам.

В часі від січня по тра-
вень 1989 року ЗУАДК ви-
платив до Громадського ко-
мітету в Бразилії 40,000
дол., тим самим цей фонд
зріс до 240,669.45 дол., без
врахування безпосередніх
давань. В цей час ЗУАДК
має ще на ту ціл 17,643 дол.
Тож після висилки цього на-
явного фонду, ЗУАДК вже
перевиконав свої зобов'язан-
ня відносно Громадського
Комітету в Бразилії, далеко
перед реченням, яким Рада
директорів зобов'язала екс-
ективу аж до кінця 1989
року.

Дуже важливою ділян-
кою праці ЗУАДК-у є та-
кож загальна допомога.
Про працю Допомогової
комісії звітнував її голова,
віцепрезидент інж. М. Бо-
рецький. Допомогу дають
потребуючим особам на
осібне прохання за по-
рукою вірогідної установи
чи людини. У звітовому
1988 році виплачено допо-
моги на суму 189,087.69
дол. до таких країн: Бразилія,
Польща, ЗСА, Австрія,
Італія, Аргентина, Параг-
вай і Франція. Крім грошо-
вих допомог, вислано рів-
но ж 519 пачок, оплатою
17,658.93 дол.

Тут треба підчеркнути,
що з різних мотивів не
всіх було проголошено
поодинокі допомоги,
але з поданих цифр укра-
їнська жертвенна громада
може бачити, яку велику
і пожиточну працю вико-
нує ЗУАДК.

Фінансовий звіт ЗУАДК-у
за 1988 рік подав заступ-
ник президента скарбник
д-р Б. Гнатюк. В бухгал-
терських книгах ЗУАДК-у
ведуться окремі рубрики різ-
них фондів, які все в ціло-
сті відпрацьовуються по при-
значенні жертводавців. За
1988 рік усіх приходів бу-
ло 323,084.63 дол. (це по-
жертви на різні цілі). За-
гальний розхід ЗУАДК-у за
1988 рік — 236,910.06 дол.

Баланс ЗУАДК-у по кінець
1988 року виносив 86,174.57
дол., в тій сумі включено
фонд Крайового Комітету
Християн України, фонд
Ганусі Сверстюк і фунда-
ція видань творів Бортия-
ського.

Сальдо каси ЗУАДК-у до
кінця 1988 року вино-
силь 9,986.58 дол.

На закінчення звітів пре-
зидент д-р О. Білик звер-
нув увагу, що вся та пра-
ця членів Екзекютиву, а та-
кож і осіб, які працюють по
станціях ЗУАДК-у в Євро-
пі, проводиться без наймен-
шої винагороди.

Контрольна комісія зда-
ла свій звіт, ствержуючи,
що все діловодство прова-
дилося у найкращому поря-
дку.

Управа ЗУАДК-у щиро дя-
кує українському громадя-
нству за таку велику жерт-
венність, без якої наша ор-
ганізація не могла б нести
допомоги потребуючим.
Після обговорення і прий-
няття звітів, приступлено
до планування дії на біж-
учий рік.

Першою і найважливі-
шою сталою ситуацією в Укра-
їні, яка може в найближ-
чому часі потребувати ве-
ликої спільної допомоги
від нас усіх. Цю не бути
заскоченими непередбаче-
ними обставинами, прий-
няти рішення відкрити при
ЗУАДК-у фонд під назвою
„Допомога братам і сест-
рам в Україні“. Бо дійсно,
події на рідних землях ко-
яться дуже прискореним
темпом. Там знову народ
жертвує своїм життям за
національні права. Чи ж
не повинні ми, живучи в
спокій і ідобробути, також
причинитись до святої за-
гальноукраїнської справи.
ЗУАДК признає на цей
фонд сто тисяч доларів.

Далі обговорено конче-
ну потребу розбудови зв'яз-
ку між українськими грома-
дянами в Україні і в Євро-
пі, яка може в найближ-
чому часі потребувати ве-
ликої спільної допомоги
від нас усіх. Цю не бути
заскоченими непередбаче-
ними обставинами, прий-
няти рішення відкрити при
ЗУАДК-у фонд під назвою
„Допомога братам і сест-
рам в Україні“. Бо дійсно,
події на рідних землях ко-
яться дуже прискореним
темпом. Там знову народ
жертвує своїм життям за
національні права. Чи ж
не повинні ми, живучи в
спокій і ідобробути, також
причинитись до святої за-
гальноукраїнської справи.
ЗУАДК признає на цей
фонд сто тисяч доларів.

Дарія Степ
секретарка

Зустріч стриян

ка виявилась довга історія.
Першим редактором збір-
ника була Ірина Пасіка Пе-
ленська. Вона вклала ба-
гато праці в готуванні змі-
сту і підборці авторів ма-
теріалів збірника. На жаль,
важка хвороба змусила її
залишити цю працю. На
її місце призначено К. Ба-
бака. Останній допрацював
готування збірника до за-
вершення. На його думку,
збірник є на 90 відсотків
готовий. Збірник має по-
явитись у двох томах. В нь-
ому будуть не тільки мате-
ріали відносно самого міста
Стрия, але також цілої об-
ласті з містечками і села-
ми. Авторами матеріалів є
публіцисти і вчені, що ними
є обдарована Стрийщина.
Це дає заповню, що збір-
ник відповідає вимогам,
які стоять перед регіональ-
ними працями. Це буде збір-
ник, складений з науковим
історичним фактажем, з
публіцистичним викладом
матеріалу і прикрашений
статистичними і автентич-
ними ілюстраціями.

Видання було запланова-
но перед 10-ма роками. З
незалежних від управи ко-
мітету причин поява збір-
ника припізналась. Від то-
го часу кошти друку підс-
кочили на 30 відсотків. То-
му для реалізації видання
активна участь стриян в
організації фондів більше
як потрібна.

В спокійній та товари-
ській атмосфері були пору-
шені різні питання і про-
позиції в напрямі збереження
зустрічі стриян, їх дітей
та збереження традицій
Стрийщини, що в минулому
записалися на передові
місті історичного розвитку
українського народу.

По короткій перекусці
наступило продовження
програми наради. На поряд-
ку наради було схвалення
постанов діяльності комі-
тету та вибір управи. На
пропозицію Є. Мільняча в
склад управи поставлені:
Б. Коваль-голова, В. Бан-
дера — перший заступник
голови, В. Вірчук — за-
ступник голови, і Р. Кур-
ковський (Канада) — за-
ступник голови; членами управи
обрано: М. Гоговський-
секретар, Л. Гуменюк-
скарбник, І. Клим-референт
імпрес, С. Рубель-референт
зв'язків, Я. Падах-правний
дорадник, О. Савчинський-
заступник редактора. Крім
того, одне місце зарезер-
вовано для представника Ка-
надського комітету. До кон-
трольної комісії обрано:
Н. Попель, Х. Навроцьку і

Маємо на складі книжку
Степана Куропяса

СПОГАДИ З УКРАЇНИ
І 60 РОКІВ В АМЕРИЦІ

Накладом автора, Нью Йорк —
Паризь — Чикаго, 1988 стор. 575.
Тверда обкладинка, ціна \$30.00
плюс \$1.80 за пересилку. Мож-
на набувати в книгарні
„Свобода“.

СВОБОДА BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
New Jersey residents add 6% sales tax

кових клітин по більших
скупченнях українського
поселення в ЗСА.

На доручення Екзекю-
тиву є вже опрацьований про-
єкт змін статуту, який дасть
можливість творити відді-
ли і делегатури в терені,
та окремий правильник для
відділів і делегатів. Рада
директорів внісела поста-
нову, щоб статутова комісія
розглянула цей проєкт і
подала свій проєкт до затвер-
дження на загальних зборах
ЗУАДК-а. Відтак обгово-
рено підготову до загальних
зборів ЗУАДК-у, які повинні
відбутись в листопаді
або грудні цього року.

Відносно права участі
у загальних зборах, пови-
домляємо, що деякі організа-
ції-члени до сьогодні за-
лягають з членськими вкла-
дами, які треба своєчасно
вирівняти, щоб їхні деле-
гати мали право активної
участі в загальних зборах.

Відносно Земельного Фон-
ду в Бразилії вирішено:
Земельний Фонд ЗУАДК-у
в 1990 році на 50,000 дол.
і до кінця 1990 року дове-
сти його до висоти 300,000
дол.

Громадський комітет у
Прюдентополісі має присвя-
тити більше уваги спитам се-
лян, бо тільки так Громад-
ський комітет Земельного Фон-
ду ЗУАДК-у для Бразилії в
Прюдентополісі, може ста-
ти поважною економічною
установою (чвертьмільйо-
на, або і більше), яка змо-
же нести ефективну допо-
могу тим селянам, які захо-
чуть здобути варстат пра-
ці на селі чи в колонії. Та-
ка установа може стати по-
важним фактом у економіч-
ному піднесенні нашого се-
лянства в Бразилії.

В закінченні ЗУАДК ще
раз звертається з гарячим
закликом до українського гро-
мадянства допомогти фін-
ансово розбудову фонду
„Допомога братам і сест-
рам в Україні“. Слідуючи
чи за звітними матеріалами в пре-
сі, ми всі відчуваємо, що не
повинні стояти осторонь
таких важливих подій.

Тож віримо, що заклик
і завдання, яке ЗУАДК ста-
вить сьогодні перед украї-
нською спільнотою, бу-
дуть прийняті із повним
зрозумінням і жертвенні-
стю.

Конто допомоги „Бра-
там і сестрам в Україні“
вже відкрите від червня.

Дарія Степ
секретарка

Зустріч стриян

3. Савицького. Запропоно-
вану листу прийнято одно-
голосно.

Підсумовуючи дискусію
присутніх та пропозиції,
висловлені ними, прийнято:
— уповноважити управу
підписати новий контракт
з Комп'ютерпринт. Водно-
час звернутися з апелем
до всіх стриян, щоб вони
включилися до збіркової
акції для коштів друку збір-
ника;

— звернутися до стриян,
щоб допомогли скласти спи-
сок стриян, котрі були за-
мучені, розстріляні, виве-
зені окупаційними більшо-
вицькими і гестапівськими
відділами. Було б поба-
жаним, щоб редакція збір-
ника одержала фотознімки
з похоронів, що їх по від-
ступі окупанти влаштували
місцеві громадяни;

— припоручити комітету
ві скликати збори по появі
збірника і такі збори влаш-
товувати щодва роки;

— приспівити появу збір-
ника, щоб не створювалась
нова затримка;

— виготовити окремий
лист до визначніших стрі-
ян, що своєю працею та
енергією спричинили до
розбудови життя емігрантів.
Нарадами керував д-р Я.
Падох.

Б. К.

РІЗНЕ

МОЛОДА ПАРА,

яка недавно з'їхала із Закар-
паття, купить і відновить буди-
нок у самотній людині, з умо-
вою заопікуватись нею до
смерті. Можуть бути різні ва-
ріанти. Дзвонити: Василь Чопак
тел.: (718) 361-7280.

V. CH. CONSTRUCTION CO.
Complete Building Renovations, Plum-
bing, Bathrooms, Tiles, Electric, Car-
pentry, Painting, Welding, Roofing and
Decorating.

ДО ВІНАЙМУ

ДО ВІНАЙМУ
НОВІ АПАРТАМЕНТИ
НА ФЛОРІДІ
5 хвилин до озера
Tel.: (813) 426-2962

REAL ESTATE

ULSTER COUNTY —

New Large 2-family home on two pri-
vate acres. Separate heat/electric. Oak
kitchen. 38' deck. Plush carpet. vertical
blinds. Family room with wet bar. Near
Soyuzivka. 3,500 sq. ft. By owner.
Possible terms. \$185,000.

(914) 386-5711.

ВІДІНШЛИ

ВІД НАС

СТЕФАН ЗАРІЧНИЙ, член
УНС Від. 270-го ім. св. Івана
Хрестителя в Джерзі Сіті,
Н.Дж. помер 23-го травня 1989
року на 72-му році життя. Нар.
17-го березня 1917 року в Укра-
їні. Членом УНС став 1959
року. Залишив у смутку дру-
жину Татяну, сина Стефана,
дочку Катерину з мужем, сина
Михайла з дружиною Івонку.
Похорон відбувся 25-го травня
1989 року на цвинтарі св. Ан-
дрія в Банді Брукс, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

С. Островський, секр.

СТЕФАН КОЗАК, член УНС
Від. 131-го ім. Митрополита
А. Шептицького в Чикаго,
Іл., помер 5-го травня 1989
року на 75-му році життя. Нар.
27-го червня 1914 року в Радо-
шівці біля Сянока, Україна.
Членом УНС став 1961 року.
Залишив у смутку дружину
Аню, дочку Галину, сина Бо-
дана та Федора з родинами,
чотирьох внуків: дві сестри і
брати в Україні, а одну сестру і
брата в Польщі. Похорон від-
бувся із церкв св. Володими-
ра і Ольги на цвинтарі св. Ми-
колая у Парк Рідж, Іл.
Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ПАВЛО КАГЛАН, член УНС
Від. 320-го ім. Преп'ятого
Троїї в Балтиморі, М.Д.,
помер 2-го червня 1989 року на
85-му році життя. Нар. 6-го
червня 1904 року в селі Черне-
лиці, повіт Гродненка, Зах.
Україна. Членом УНС став
1963 року. Залишив у смутку
дружину Олену, прибраного
сина Романа Кучера і доно
Марію Штайнер та сина Зені-
вія і Стефана в Україні, та
внуки і дальшу родину в Укра-
їні і в Америці. Похорон від-
бувся 5-го червня 1989 року на
укр. кат. цвинтарі св. Михайла
в Балтиморі, М.Д.
Вічна Йому Пам'ять!

Іван Радь, секр.